

Kapitaalsdictatuur en Arbeidersdemocratie

De Rotterdamse staking is geëindigd, „bijgeleegd”, zoals dat in de burgerlijke pers heet. In werkelijkheid hebben de stakers onder de druk van het militaire geweld de staking opgegeven.

„Het hele machtsapparaat is in werking gesteld”, aldus de voorzitter van de E.V.B. te Rotterdam, „om deze strijd te breken. De sterke gewapende macht is in Rotterdam aangekomen en wij kunnen er zeker van zijn, dat Maandag de hel losbarst. Intussen zijn Vrijdag besprekingen gevoerd, gevolgd door een nachtelijke conferentie met den minister-president, waarbij de E.V.B. tenslotte de verklaring aflegde, zich bij de regeringsvoorwaarden neer te leggen.”

Het is voor de verdere ontwikkeling van de strijd, die de arbeiders in de toekomst tegen het kapitaal moeten voeren, van belang één kant van de staking nog eens in het bijzonder te belichten, n.l. dat de Rotterdamse havenstakers t.a.v. bepaalde kwesties geen eisen hebben gesteld, maar eenvoudig die maatregelen doorvoerden, die zij noodzakelijk achtten.

- Zo besloten zij:
 - a. tot invoering van de 8-urige werkdag;
 - b. tot handhaving van de ploegensterkte volgens de eisen, door hen gesteld op 29 Juni 1945 en in nader overleg tussen hun eigen vertrouwensmannen en het opzichthoudend personeel;
 - c. tot uitsluitend werk aannemen voor 2 opeenvolgende taken;
 - d. tot het aanwijzen van een groot aantal vertrouwensmannen, die in de gehele haven de belangen der havenarbeiders zouden behartigen en toezicht houden op de naleving van deze besluiten.

Uit deze besluiten der arbeiders blijkt, dat op zeker moment overleg tussen de beide groepen was uitgesloten. Daardoor moest het op een krachtproef uitlopen. Dat de havenarbeiders hierbij voor deze keer de slag verloren hebben, is wel jammer, maar niet onoverkomelijk. Tenslotte hebben de havenarbeiders nog slechts een voorpostengevecht geleverd, dat nog kinderspel is tegenover de toekomstige strijd, die zal worden gevoerd. Wij hebben nu reeds gezien, terwijl deze staking nog slechts alleen één deel van de Rotterdamse arbeiders betrof, hoe sterk de regering met geweld dreigde en wij zijn met Blokzijl van mening, dat de hel zou losbarsten, indien de arbeiders zouden hebben verder gestaakt.

Het kapitalisme van deze tijd onderscheidt zich van het vooroorlogse hierin, dat de ondernemersklasse, die vroeger alle macht in haar bedrijven kon uitoefenen zonder enige zeggenschap van de staat, thans een deel van haar ondernemersfuncties aan de staat heeft moeten overdragen. Weliswaar

kon vroeger de staat algemene maatregelen nemen t.a.v. de arbeiderswetgeving en arbeidsveiligheid, maar dierst ingrijpen in de praktijk van het winstmaken deed de staat niet. Dit is nu veranderd. De ondernemersklasse van vandaag is niet meer geheel vrij. En zij kan niet geheel vrij zijn, want de toestand, waarin het kapitalisme heden ten dage verkeert, vereist, dat alle arbeid zoveel mogelijk onderling wordt geregeld; dat niet alleen wordt bepaald wat er geproduceerd wordt, maar ook hoeveel. Men moet weten wat de arbeidersklasse aan loon kan ontvangen, opdat de productierichting en de productiegrootte niet in gevaar worden gebracht.

Wanneer wij ons alleen tot deze drie belangrijke punten beperken, dan is het ons duidelijk, dat de regeringen een reeks van instituten, rijksbureaux e.d. moeten instellen, om dit werk mogelijk te maken.

Door de noodtoestand van het kapitaal, wordt zij dus gedwongen, allerlei, de productie en consumptie regelende instituten te vormen; d.w.z. zij wordt gedwongen bureaux in het leven te roepen, die feitelijk de belangrijkste bronnen van het menselijke leven controleren. Of anders gezegd: deze staatsinstituten hebben het leven van de werkende mensen in handen. Deze centrale organisaties, die ontstaan zijn om de winst van de ondernemersklasse veilig te stellen, moeten zich tegenover de eerste levensbelangen van de arbeiders plaatsen, indien de arbeiders tegen hun ondernemers in beweging komen.

Het betekent dus, dat elke strijd van de arbeiders tegen een enkelen ondernemer, in feite een strijd wordt tegen het apparaat, dat de gehele ondernemersklasse vertegenwoordigt. Het betekent praktisch, dat tegenover elke beweging van de arbeiders het geconcentreerde geweld van de bourgeoisie staat. En wij moeten hieruit dus de les trekken, dat alleen grote massa's arbeiders hier tegenover front moeten maken.

Het is begrijpelijk, dat tegen deze macht de Rotterdamse havenarbeiders alleen, op de duur niet opgewassen konden zijn en dat de maatregelen, die zij zelfstandig hebben doorgevoerd, dus tegen de ondernemers en de regering in, uit de aard der zaak niet anders dan van korte duur konden zijn. Maar dat is niet het belangrijkste. Belangrijker is, dat wij hier een praktisch voorbeeld hebben, hoe de strijd der arbeiders in de toekomst zich steeds meer zal voltrekken, langs welke wegen het verzet zal gaan.

De bevelen van de centrale staatsorganisaties, die dus feitelijk centrale beschikingsorganisaties zijn, kunnen door de arbeiders op den duur niet opgevolgd worden. Zij zullen hun eigen maatregelen moeten doorvoeren en doorkruisen, daarmee dus de heersende wetgeving. Voor de arbeiders zijn de maatregelen, die zij

genomen hebben, hun nieuwe wet waaraan zij gehoorzamen.

Tegen een dergelijk massale wetsoverdring kan de regering niet ingrijpen, een boete of een enkele inhechtenis van de stakingsleiding. Hier moet de beweging zelf, d.w.z. de bron van de nieuwe rechtsbewustzijn, vernietigend uiteenslaan.

Daardoor wordt ook in de strijd de zaak van de arbeidersklasse om toezicht en solidariteit in de beweging te men, tot een vanzelfsprekendheid.

De Rotterdamse havenconflicten hebben laten zien, dat de arbeiders door de gedwongen zijn, ook over te gaan tot zelf doorvoeren van sociale verbeteringen in het bedrijf. Maar tevens, dat zij dit zó maar kunnen, dat hieraan direct zit, het zich klaarmaken voor de slachting, die het kapitaal dan uitdeelen kunnen het alleen, als zij het verstaan zó met de arbeiders van andere bedrijven één front te verenigen, dat een beweging en een georganiseerde macht ontstaan, waarvan het kapitaal het niet moet, dat zij in de arbeidsvoorwaarden ingrijpen.

Ook in de oude socialistische beweging werd gesproken van een strijd om de macht. Daarmee werd dan bedoeld, dat arbeiders de meerderheid van de tegenwoordigers in het parlement moesten krijgen en daardoor het apparaat in socialistische zin aanneem. De werkelijke ontwikkeling van het talisme heeft ons de onmogelijkheid van laten zien. De strijd om de macht speelt zich af in de fabrieken en huizen, zoals we een stukje daarvan in Rotterdam hebben beleefd. De strijd om de macht is een proces van harde strijd, waarin arbeiders zelf maatregelen nemen en wanneer zij over voldoende macht beschikken — deze maatregelen tot het bedrijf verheffen, d.w.z. algemeenend maken.

De strijd in de Rotterdamse haven is een stuk machtsstrijd geweest. De regering heeft de heersende klasse in haar geheel vernietigd en het als zodanig geproefd. Ook arbeiders hebben iets daarbij geproefd, al was het nog maar een klein stukje, macht geproefd. Dat is een strijd die zij nooit weer zullen vergeten, moesten terugwijken. Zij hebben dat besloten, zij hebben dat gedaan in hun orde, zonder zich uiteen te laten slaan, zonder hun vast aaneengesloten geleiden te laten doorbreken, zonder te laten verstrooien. Hun winst is het gevoel van eenheid, van op elkaar kunnen, van geweldig gegroeid wustzijn. Zij hebben de basis voor een opnieuw voorwaarts gaan, behoudend

Vreemde vingers in de pa...

De bezetting van Indonesië zal voor de grootste deel door Amerikaanse en Engelse geschieden, of volgens anderen door de Australische. Vóór ze hier in de gaten wat dat voor „onze heilige rechten” is. Wie biedt me geld voor m'n Indonesische Indonesische aandeeltjes?

Redacteur: **THEERD WOODSTRA**
Adm.: Uitgeverij „De Vlam” - Amsterdam

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adres red. en adm. Utrechtsche straat 44.
Postgros 303817 ten name van
Mevrouw J. C. J. Mentat Raapts beiden te
Amsterdam

Herovering van Azië

De soldaten der „Verenigde Naties”, mannen in khaki en veldgrijs, onder de „Stars en Stripes”, en de „Union Jack”, onder de Franse tricolore en de Nederlandse driekleur, onder de vlag met de rood-wit-blauw en de vanen der Kwakwaka-wang, matrozen in blauw en wit, rukten binnen in de oneindige gebieden van de Grote Oostzee en China. Zij landen vanuit de zee en de lucht op de Japanse eilanden, in Malakka, Siam, op Korea en de ontelbare eilanden van de Stille Oceaan. Tienduizenden vliegtuigen begeleiden ze en beveiligen hun weg. Duizenden schepen van elke grootte staan hun transport ten dienste, bevestigd door de stalen reuzen der slagvloten van Groot-Brittannië en de Verenigde Staten.

De geheimzinnige schrifttekens van het Sanskrit, naast de Arabische, Chinese en Japanse tekens, verschijnen de verouderde letters van het Latijnse schrift — in China en Japan — ook de Russische, om de vreemde soldaten en arbeiders de weg te wijzen, om hun bekend te maken met wat ze te doen en te laten hebben. De voor onze oren eentonige mededelingen van het Oosten, hun vreemde rythme, wordt overstemd door het labiale der machines en de Jazz-dissonanties. Bezetting van de Oriënt door de zegevierende veroveraars uit Amerika en Europa, herovering en ordening van het Oosten vroeger veroverd bezit, het vaak omstreden, vaak reeds verloren en nu reeds weer veroverd bezit van het „blanke ras” in de landen van de Rijzende Zon, het toneel van de wonderlijkste sprookjes en de kleurige avonturen, van de overvloedige rijkdom der natuur, van de miljoenen mensen, die niet tellen en niet tellen zijn. Zij zijn met zovelen, dat hun als individu niet telt; de rijkdom van hun landen is zo overvloedig, dat de moede der mensen, die deze rijkdom aan wassen, mineralen en olie voor de maatschappij uit de aarde halen, de blik op de ongeschoolde toeschouwer richt dat hen boeit, als bij deze armoede nog herhaaldelijk voorkomende catastrofes van hongersnood, pest, cholera en dergelijke komen. Dan merkt zelfs de toerist,

die de Tai Mahal, misschien het mooiste bouwwerk ter wereld, beziet met de „kennerblik” van Amerikaanse „beschavingspioniers” op, hoe schreeuwend de tegenstelling is tussen de rijkdom der aarde en de ellende van hen, wier kracht alleen deze rijkdom ten dienste stelt van de parasieten.

Altijd weer, zo zegt men, hebben de duizenden jaren van cultuurgeschiedenis, die de vreemde veroveraars van het Oosten aanschouwen, hen schroom ingeboezemd. Het heeft hen niet verhinderd, de dragers en scheppingen van deze cultuur te vuur en te zwaard te vernietigen, de mensen door wereldlijke en geestelijke wetten te binden, als het er om ging, de macht van het „blanke ras” en zijn maatschappelijk systeem over de gehele wereld te vergroten. In deze landen botsten zij, de vreemdelingen, ook op elkaar en roeiden elkaar uit ter wille van de heerschappij over de rijkdommen. De koloniën wisselden van „moederlanden” in de kentering van de Europees-Amerikaanse geschiedenis, tot door twee wereldoorlogen tenslotte de hoogste machtsconcentratie, die wij tot dusver leerden kennen, zich voltrok. Consul Bonaparte riep den Fransen soldaten bij de pyramiden toe, dat duizenden jaren op hen neerzagen. Hij, de latere keizer Napoleon, die evenals Hitler's generaal Rommel meende Englands macht in Egypte te kunnen treffen, moest deze poging van het Franse imperialisme, om zich de deelname in de rijkdomsbronnen van het Oosten te verzekeren, opgeven. Frankrijk herhaalde de poging, verzekerde zich een kostbaar aandeel in de buit in Voor-Azië, in Indië en in het Verre Oosten. Syrië en de Libanon werden Franse mandaatgebieden, Indo-China Franse kolonie. De tweede wereldoorlog heeft ook hier, zeker in Syrië en de Libanon, en waarschijnlijk ook in Indo-China, de „Stars en Stripes” en de „Union Jack” laten zegenvieren over de Franse tricolore.

De burgerlijke beschrijving van deze landen stelt met voorliefde de Oosterse landen voor als gebieden, waarin sedert duizenden jaren weinig veranderd is, waarin

vooral de mensen in hun denken en hun zeden star aan de traditie vasthielden. Zelfs in Japan, zo zegt men ons, hebben moderne techniek en productie de mensen over het algemeen weinig veranderd. Daarbij verwijst men naar harakiri en opium, naar de oude religies en de primitieve landbouw- en handwerk-methoden. De vooruitgang personifieert zich volgens deze opvatting in de dunne laag van geleerden en technikers, die in Europa en Amerika gestudeerd hebben en hun landgenoten onderrichten in het bedienen van machinegeweren en dergelijke en in het salueren voor de symbolen van beurs en kerk.

En dan spreekt men van de ontwikkeling dezer landen onder leiding en invloed van het „blanke ras”, waarbij men dan denkt aan de, zo mogelijk, ongestoorde medewerking van circa 1 miljard bruine en gele mensen in de aanwending van de natuurlijke rijkdommen en de afname van kapitalistische producten tegen lonende prijzen. Met naar verhouding weinige soldaten regeerden de „moederlanden” in deze gebieden. Arbeiders in uniform en burger heeft het „blanke ras” betrekkelijk weinig en slechts na zorgvuldige selectie daarheen gestuurd. Beroepsmilitairen uit Europa en Amerika werden daar gestationeerd. In hun bagage zat de bijbel, in hun proviandzak de whiskey-fles, in hun hoofden het bewustzijn van de superioriteit en roeping van hun ras. Bij het „verbroederen” beperkten zij zich tot de dochters van het land, in het bijzonder tot die, die, volgens eeuwenoude zede, uit beroepsbelang hiertoe bereid waren.

De totale oorlog en de totale onderwerping van het maatschappelijk leven der wereld aan de macht van het kapitaal, betekenen voor de landen van het Oosten een grondige verandering. De „moederlanden” zijn zich van deze verandering volkomen bewust. De bezittende klasse weet, dat ze niet slechts een veranderde economische structuur, maar ook een veranderd bewustzijn aantreft, als nu legers der geallieerden aan de kusten van Indië en het Verre Oosten aan land gaan. De belofte van staatsrechtelijke gelijkheid is een bondgenootschapsaanbod aan de, in de koloniën tot ontplooiing gekomen inlandse ondernemersklasse en tegelijkertijd de oorlogsverklaring aan het inlandse pro-

letariaat, dat in de machtige ontwikkelde industrie van deze koloniale landen aan dezelfde sociale en politieke wetten onderworpen wordt als zijn Europese en Amerikaanse klassegenoten. Miljoenen legers van Europese en Amerikaanse soldaten worden als bezettingstroepen gestationeerd, en hun zal niet alleen in Japan de „verbroedering“ met hun bruine en gele klassegenoten verboden worden. Tientallen eeuwen gegroeide vooroordelen van rassenwaan zullen nieuw voedsel krijgen (van beide kanten). Door de bezitters zal alles gedaan worden om de proletariërs in uniform en werkpak met blanke, gele of bruine huidskleur in elkaar slechts te laten zien het vreemde en afwijkende in taal en gewoonten en voorkomen en niet het alles overheersende gemeenschappelijke: hun bezitloosheid, hun onmacht, die blijft bestaan, zolang ze niet de macht van hun eenheid gevonden hebben.

De algemene aanval op de arbeiders en boeren van Indië en China is begonnen. Het bondgenootschap van Stalin met Tsjang-Kai-Tsjek tegen de Chinese „communisten“ is een belangrijke bijdrage tot deze veldtocht van het imperialisme tegen de ontwaakte arbeidsslaven van Azië. Ook hier heeft Rusland als deelnemer in de grote imperialistische wedloop partij gekozen. Het heeft partij gekozen tegen de uitgebuiten, en vóór de bezittende klasse van China, op welks bondgenootschap het speculeert bij het dreigende conflict met de Angelsaksische concurrenten op de Chinese markt.

Evenals in Europa wordt ook in Japan, China en Indië de inheemse bezittende klasse de rol van slavenhouder toevertrouwd. Zij zal deze rol spelen met de hulp van alle tradities, die als vooroordelen het bewustzijn verduisteren van de arbeidende massa's.

Maar in de fabrieken en op de velden van Indië en China heeft, ondanks de achtergrond van eeuwenoude tradities, de uitbuiting in de vormen der moderne wereld de arbeid het moderne karakter van massale maatschappelijke arbeidsprestatie verleend. Hun dragers dragen uiterlijk en innerlijk de uniform van de dienst onder het bevel van de kapitaalsmacht van het imperialisme. Met de nieuwe techniek van de arbeid ontwikkelt zich een nieuwe geest, die in plaats van de blik terug in het verleden, het perspectief van toekomstige eeuwen, van een nieuw maatschappelijk principe, opent. De landing van de Europese en Amerikaanse massalegers van geuniformeerde arbeiders, door het imperialisme gedacht als een daad van nieuwe verovering en als demonstratie van zijn macht, kan het symbool van de internationale eenheid van het proletariërslot en zijn beslissing zijn.

Abonneert U op dit blad

Wat er leeft, wat er sterft

Wie gemeend heeft, dat het beëindigen van de oorlog ons verlossen zou uit het isolement, waarin we onder de Nazi-bezetting verkeerden, is bedrogen uitgekomen. Nog steeds weten we weinig of niets van wat er gebeurt in de ons omringende landen.

Uit het door Engeland en Amerika bezette Duitse gebied druppelt nu en dan een schaars bericht door, uit de door de Russen bezette gebieden horen we zo goed als niets.

We weten in 't algemeen, hoe er over Duitsland beslist is; dat de industrie voor een deel naar Rusland is overgebracht, voor een ander deel door de Westelijke geallieerden beheerd wordt. Maar hoe de bevolking leeft, wat er voor plannen zijn, — als er plannen zijn — met de acht miljoen uit Tsjecho Slowakije, Danzig, Opper-Silezië en het door de Polen bezette gedeelte van Oost Pruisen geëvacueerde Duitsers, hiervan is niets bekend. We weten, dat in grote gebieden de Nazi's in openbare ambten gehandhaafd worden, omdat er, volgens Engelse woordvoerders — geen zekerheid bestaat, omtrent de betrouwbaarheid van nieuw in te zetten functionarissen, maar hoe de grote massa van arbeiders, vrouwen en kinderen leeft in de puinhopen van de verwoeste steden, weten we niet.

En nog minder wat er leeft in de hoofden van de miljoenen, die, na 12 jaar Hitler knoet, na de volle verschrikking van de oorlog, nu uit de scherven, die hun overbleven, opnieuw een leven moeten opbouwen. Geen nieuwsblad, van „links“ naar rechts geeft enig werkelijk nieuws over het lot van de Duitse arbeidersklasse.

Voor ons, voor wie de leuze: „Proletariërs aller landen, verenigt u“, niet alleen in de oorlogstijd, maar ook nu, vandaag, de dringendste eis is, nu de gemeenschappelijke vijand van ALLE arbeiders, het internationale kapitaal zich opnieuw organiseert en zijn macht over de hele wereld consolideert, voor ons is van het grootste belang wat er met de proletariërs van over de grenzen gebeurt. Hoe ze leven, wat ze denken, wat ze doen en wat er met hen gedaan wordt.

Wij, de arbeiders, moeten weten, hoe de beschikkings over de wereldrijckdom en de massa's van mensen, zich organiseren in hun strijd tegen ons en hoe de proletariërs — internationaal — zich organiseren KUNNEN in hun strijd tegen de bezitters. Wat hun mogelijkheden zijn en in hoeverre zij zich bewust zijn, dat ze zich organiseren MOETEN.

Dit weten de heersers beter dan de arbeiders en daarom is het geen toeval, dat we zo weinig te weten komen, maar behoort het in hun strijdprogramma tegen ons.

20.000 vluchtelingen per dag stromen Berlijn binnen, verdreven uit Sudetenland, Oost-Pruisen en Opper-Silezië. Deze stroom vloeit reeds een maand lang naar

de Duitse hoofdstad. Te voet en met treinen, op oude voertuigen, hongerig doodmoede komen ze aan en hopen in Berlijn te kunnen blijven. Vijf en veertig kamers om Berlijn herbergen ze... voor uur. Hier kunnen ze een nacht slapen, krijgen een stuk zwart brood, wat water, rige soep, en een kop drinken, daarna worden ze plaats voor een nieuwe groep van 15.000 mensen passerend per dag de grens van de Amerikaanse en Engelse zone. Ze worden niet gevoed. Een Engels officier verklaarde, dat de Duitsers-hun landgenoten uit eigen voorraden moeten voeden. Het eten voor de grote massa is schaars in Berlijn, zeker voor hen, die op de zwarte markt niet terecht kunnen. Na uur zetten deze zwerfers hun tocht voort. Waarheen? Berlijn kan ze niet houden. Berlijn is de toestand hopeloos. Of de toestand gelijk te stellen is met de toestand hier van afgelopen Winter, weten we niet.

Duizenden lijken liggen nog onder het puin. De stad wemelt van horden ratten en miljoenen insecten. In de eerste weken van Augustus kwamen er 1150 plus gevallen voor, waarvan 115 met delijke afloop. In de Britse en Amerikaanse zone worden de Duitsers ingeënt, wonen echter in deze zone 1 miljoen 250.000 mensen, een omvangrijk werk-rantsoenen zijn klein. Men verwacht Winter een hoog sterftecijfer, omdat mensen niet bestand zullen zijn tegen brekende ziektes.

Velen zullen sterven, getallen zeggen niet, we weten ze ook niet eens. Er is geen vensmogelijkheid, geen eten.

En de stroom vluchtelingen houdt aan. Uit Saksen komen vier miljoen Duitsers optrekken naar het Noorden, volgens Engelse bladen. Waarschijnlijk zullen zij door Berlijn trekken, een oponthoud van 24 uur, een tent om in te slapen, een stuk zwart brood... dan verder. Zullen er zijn, die niet verder kunnen, zullen er zijn, wier kinderen sterven hun armen. Ze zullen dankbaar zijn voor het dak van een barak boven hun hoofd voor een brits om op te slapen.

De oorlog is voorbij. Vrede en vrijheid hebben opnieuw hun intrede in de wereld gedaan, zegt men. Ieder die kan, moet aanpakken, om het leven op te bouwen. En het Duitse volk moet opgevoed worden, tot het zijn plaats kan innemen tussen de vrije, democratische volken. En om het Duitse volk schuld heeft aan de oorlog moet het boeten. En omdat het schuld heeft aan de nazi-concentratiekampen mag het zijn straf niet ontgaan. Daar laten we de Nazi's in de openbare functies zitten, omdat het Duitse volk niet te vertrouwen is.

Volgens het Berlijnse blad „Het Volk“ zijn tussen 20 Juli 1944 en 31 Dec. 8.400 Duitsers ter dood veroordeeld, dat ze naar de Engelse zender luisterden en 5.000 personen gearresteerd. die in

ELITE-SOCIALISME

„Men moet niet voor de meesters spreken.“ (Herman Gorter)

is vervelend, waarderend op je schouder geklopt te worden door iemand, die tens zijn woorden je precies verkéerd verdaert, die iets van je „voortreffelijk“ zegt, maar het zelf niet doet, niet wil en juist het tegenovergestelde doet. Hij zegt, dat hij de weg ziet zoals jij, maar dat verschil is slechts — en dan blijkt, hij precies de andere kant uit wil. Die ene week een kapitalistische minister „popvol“, „moedevand“ en „sympathiek“ vindt en een paar weken later aandacht vraagt voor „Spartacus“, „wanneer ons voor bedrog en voor een spelen de kaart van het kapitalisme waar-urwt“.

hebben het over de artikelen van J. L. „De Vlam“.

als steeds, zullen er wel weer mensen die het jammer vinden, dat strijders één doel, elkaar over onderdelen zo te lijf gaan. En die hiervoor in „De Vlam“ een hele sortering benamingen vonden: „Geest van sectarisme, ketterijacht, verdachtmaking en gebedel“, waardoor allen afgeschrikt worden, die „in het socialisme het geluk van samenwerking, solidariteit en warme kaarsdschap zoeken“.

laatste klinkt allemaal heel mooi, maar we hebben door ervaring geleerd, vloekt weinig om mooie klanken te horen en liever te zien, wat er werkelijk strepen en bedoeld wordt. In deze „prenten“ zijn de kleuren dermate vrees gesmeerd, dat met enige welwillende politieke bijziendheid, velen er hun belens in menen terug te vinden. We beginnen er een paar kenmerkende klanken in aan te wijzen, om dan (in volgende artikelen) de algemene strekking „elite-socialisme“ te beschrijven.

groot deel van de bedrijven, woonhuizen, transportmiddelen, ligt in puin. De hele bezittende klasse, de regering, pers, de radio, alles wat daar maar heeft, roept nu al vanaf de eerste van de bevrijding de arbeiders toe: moet puin geruimd worden!

bedoelen ze met die voortdurende valing? Denken ze, dat de arbeiders half niet kunnen zien, dat die het de eerste en tweede en derde keer niet verhebben: dat er puin is en dat het geruimd moet worden? Natuurlijk denken dat niet. Maar ze bedoelen: Er moet puin geruimd worden, er moet vreeszaam puin geruimd worden, op het ons vastgestelde rantsoenen, met een om de hals en onmachtig!

puin ruimen en opbouw en de organisatie van het machtsapparaat der heersers, dat loopt alles dooreen en het ander gaat gelijk, volgens plan, naar één doel: Heropbouw en vernediging van de kapitalistische uit-

buiting, onmachtig maken en houden van de arbeidende mensen.

Onder de arbeiders komt verzet op, zij proberen hun verzet te organiseren, zij proberen een eenheid te vormen met meerdere, met velen, eigenlijk met al hun klassegenoten. De maatschappelijke nood en hun inzicht drijft hen daartoe. En de hele bourgeoisie, de regering, de pers, alles wat van hun puinruimen en bouwen en onmacht profiteert of hoopt te profiteren, valt de arbeiders op het lijf, wil dat verzet breken, hen in de machteloosheid teruggedrijven. Schermerhorn spreekt van rechtvaardige eisen, maar: Eerst puinruimen! En de hele bourgeoisie roept: Rechtmatig of niet, eerst puinruimen!

Wijst J. L. in „De Vlam“ de arbeiders een betere weg om voor een stukje meer leven en vrijheid te vechten? Geeft hij aan, hoe zij beter, sterker, minder primitief kunnen doen, neen, moeten doen, omdat puinruimen en opbouw en het oprichten van het nieuwe heersersapparaat één samenhangend geheel zijn, het smeden van de sterkste boeien, die ooit een slavenklasse droeg? Neen, hij zegt: Rechtvaardige eisen, maar verzet mag eerst later komen: Eerst puinruimen!

Men kan menen, dat wij hem hier onrecht aandoen, want dat hij tegen het arbeidersverzet alleen dáárom is, omdat het volgens hem nu slechts nederlagen kan brengen. Als men dat meent, vergist men zich.

Die waarschuwingen voor een nederlaag zijn bedoeld om afschrik te wekken. Dat verzet tegen de lonen en arbeidsvoorwaarden der bourgeoisie mag nu niet. Later wel, maar nu niet! Vanwege het „algemeen belang“:

„Algemeen belang is het, dat er schoenen komen voor de naakte voeten van arbeiders-kinderen, dat wordt slechts bereikt als de schoenfabrieken snel weer produceren, niet als wij de lonen verhogen, waardoor slechts de prijzen dier schoenen stijgen...“

Mussert en zijn barbier waren het er elke morgen eens, dat de lonen niet verhoogd mochten worden, vanwege het algemeen belang. En de bourgeoisie is het daar nog altijd en in haar geheel mee eens; zoals zij zegt: vanwege het algemeen belang. En of J. L. dat verhaal nu komt opsieren met de naakte voeten van arbeiderskinderen, verandert aan de zaak zelf niets. Het is eer' platte leugen van de uitbuiters, die hij daar navertelt.

Als de arbeiders door hun strijd een verhoging van hun lonen afdwingen, dan betekent dat voor den kapitalist een kleine verhoging van zijn productiekosten en dus een verkleining van zijn ondernemerswinst. En natuurlijk, als elke ondernemer dat kan compenseren door een verhoging van de prijzen, of als dat door de staat

over de gehele linie wordt doorgevoerd, dan zijn de arbeiders na enige tijd nog niet veel verder.

Dat betekent, dat zij het bij een strijd enkel om loonsverhoging niet kunnen en moeten laten, maar dat zij verder moeten, hun strijddoel verder stellen. Elk spreken over „het socialistisch einddoel“ en „waarachtig socialistisch ideaal“ is leeg gebabbel of erger, als men de arbeiders het recht ontzegt om voor een stukje méér van hun eigen product te vechten, of als men daarvan de noodzaak ontkent. Die strijd om het stuk brood is vóórwaarde voor de éénwording, de organisatie, de scholing en machts-groei der arbeiders, voorwaarde voor het verder stellen van het doel, het is de éérste stap. Wie hen die eerste stap wil beletten, wil in werkelijkheid het einddoel niet, maar iets anders. We zullen later laten zien, wát men dan eigenlijk wil.

We braken het citaat af; het gaat als volgt verder:

„niet als wij voor een groep in de vitale bedrijven de weinige schoenen veroveren, die dan aan andere groepen onthouden worden.“

Ja, zo stelden de propaganda-organen van de bourgeoisie het óók voor. Dit was het argument van de „Scheepvaartver. Zuid“ in Rotterdam. En elke middenman, middenstandsman en „ook-socialist“ colporteurde die wijsheid verder.

In werkelijkheid worden de „weinig schoenen“ aan alle arbeidersgroepen onthouden, als ze er niet voor vechten om ze te krijgen. In werkelijkheid werd er gezegd, dat er geen schoenen wáren, en werden ze eerst „gevonden“, toen b.v. de arbeiders in Rotterdam in staking gegaan waren. En met de mijnwerkers ging het dito.

Algemeen belang? Als er van de arbeiders geen verzet komt, zal er ook verder niets „gevonden“ worden. En als de arbeiders door strijd de kapitalisten en hun „sympathieke“ ministers niet dwingen, zullen er ook in de toekomst weinig schoenen voor „naakte voeten“ van arbeidende mensen en hun kinderen geproduceerd worden. Die heren hebben „nuttiger“ dingen op hun program staan! Voor het „algemeen belang“!

Men kome ons nu niet aan met de opmerking, dat er in die artikelen toch ook allerlei voorkomt over strijd en socialisme en verovering door de producenten en de grootheid van Marx, enz. Natuurlijk staat dat er ook in. Alle kleuren zijn daar door elkaar gesmeerd, elk kan er uit lezen wat hij wil — als hij onnozel genoeg is. In 't éne gedeelte wil men „bij de massa blijven“ en dat klinkt erg praktisch-revolutionair. Maar vóór men de massa met deze afhankelijkheid feliciteert, diene men in een andere kolom van hetzelfde artikel de tirade over de „tyranie der meerderheden“ nog eens te lezen en te begrijpen, dat hij diezelfde massa daarmee op het oog heeft.

(Wordt vervolgd).

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Vrouwen in Revolutie I.

Om het in zachte termen uit te drukken: Vooral na de bevrijding is de seksuele vrijmoedigheid van vrouwen en meisjes over Europa losgebroken. Het aantal buiten-echtelijke kinderen is tot ongekende hoogte gestegen. Hoe de getallen voor Nederland en andere landen liggen, weten we niet, maar het is zeker, dat het overal zo is. 't Is duidelijk, dat vrouwen en meisjes van de jonge generatie het buiten-echtelijke geslachtsverkeer als iets zeer normaal zien, als iets vanzelfsprekends. En wie van hen daaraan niet praktisch deelneemt, laat het gewoonlijk niet uit morele overwegingen, doch uit angst voor zwangerschap of voor geslachtsziekten, of uit andere zakelijke overwegingen.

De meeste schrijvers en moraalpredikers slaan alarm en spreken over aan de dag tredende ontarding, zedelijke ontwrichting, seksuele bandeloosheid, morele inzinking of andere minder vleeiende waarden van wat wij hier voorlopig maar seksuele vrijmoedigheid willen noemen. Want het lijkt ons onjuist, het verschijnsel maar met ontarding of iets dergelijks af te doen. Willen we tot een goed begrip komen, van wat er gaande is, willen we het verschijnsel in z'n oorzakelijke samenhang vatten, dan moeten we er niet van te voren een afkeurend oordeel over uitspreken, doch dan moeten we beginnen, een neutraal standpunt in te nemen. We moeten het verschijnsel zoveel mogelijk als onbevooroordeeld toeschouwer of onderzoeker te lijf gaan. Onderzoekers, die van te voren al weten, dat we hier met zedelijke ontwrichting te doen hebben, kunnen naar onze mening bitter weinig bijdragen tot de kennis van deze geestelijke revolutie, de belangrijkste, die zich in de afgelopen paar duizend jaar op dit gebied heeft voorgedaan. Een onbevooroordeeld onderzoek gaat voorop en pas daarna kunnen we een oordeel uitspreken, in hoeverre we met een vooruitgang of een achteruitgang te maken hebben. We kunnen dan zien, wat misschien een blijvende aanwinst kan zijn en wat niet.

Wie zich neutraal tegenover het verschijnsel stelt, zegt eenvoudig, dat de oude opvattingen omtrent de gangbare seksuele moraal klaarblijkelijk over de grote lijn geen geldigheid meer hebben bij het jonge geslacht, in het bijzonder bij de vrouwen. De oude generatie ziet daarbij hoofdschuddend toe, heft vermanend de vinger op of slingert banbliksems naar de diepgezonkenen. De oude opvattingen over seksuele eer en deugd, voor zo ver wij er hier mee te doen hebben, draaien in hoofdzaak om de volgende punten: Buiten-echtelijk geslachtsverkeer is slecht. Abortus is misdadig. En voor een groot deel der bevolking, speciaal het katholieke deel, komt daar nog bij, dat het echtelijk geslachtsverkeer op het verrekken van kinderen gericht behoort te zijn, zodat voorbehoedsmiddelen niet gebruikt mogen worden. Als

uiterste tegemoetkoming van de kerk wordt periodieke onthouding toegestaan. Liefdesspel enkel en alleen om het liefdesspel, wordt in deze kringen als onzedelijk beschouwd, als iets laags, iets dierlijks, den mens onwaardig.

De jonge generatie heeft dit alles schijnbaar plotseling als een verouderde opvatting van zich af geworpen. Ze speelt het liefdesspel als liefdesspel, ziet in abortus geen misdaad en denkt er niet aan, met seksueel verkeer te wachten, tot een huwelijk het moreel kan rechtvaardigen. Voor zover het meisjes betreft, kan men hier van een geestelijke omwenteling spreken. Maar het was geenszins hun eerste revolutie. Verschillende andere omwentelingen gingen er in de laatste 20 jaar aan vooraf, waarvan de korte rok en de „jongenskop” mijlpalen waren. Eeuwenoude tradities werden plotseling gebroken. Daarna begon een wedstrijd in seksueel-prikkelende kleding, waar de textiel fabrieken van kunstzijden kousen en onderkleding gaarne 't hunne toe bijdroegen. De mannen konden zich vergapen aan naakte ruggen, blote armen en benen, vrouwen met „diep inzicht”, chemise-enveloppen. Men zei wel eens, dat goede vrouwenkleding hierin bestond, zich smaakvol te ontkleden. Het prikkelen van de zinnelijkheid was het leidende richtsmaakvol te ontkleden. Het prikkelen van

En het was een wedloop, waaraan alle moesten meedoen, op straffe van uit de huwelijksmarkt weggedrongen te worden of den echtgenoot niet meer te „boeien”. Zo is de tegenwoordige ontkenning van de oude seksuele moraal slechts een stuk van een twintigjarige revolutie op gebied. En er is niet de geringste aanleiding tot de veronderstelling, dat deze revolutie hierin zijn einde gevonden heeft. Integendeel. Alles duidt er op, dat het slechts een begin is. Want wel zijn de muren van eeuwen-oude traditie gevallen, wel is de oude moraal op dit gebied tot een vervallen puinhoop geworden, maar van een nieuwe regeling der seksbetrekkingen tussen de geslachten, wat moraal feitelijk is, is nog geen sprake. Het moet allemaal nog komen.

Er bestaat een uitgebreide lectuur over de oorzaken van het verval van de seksuele moraal. En daarbij werd er steeds op gewezen, dat de meisjes en vrouwen steeds meer in het maatschappelijk arbeidsproces worden opgenomen. Vrouwelijke chauffeurs, postbeambten, conductrices, fabrieksarbeidsters, ingenieurs, artsen, professoren. Er is nauwelijks een tak van bedrijf op te noemen, niet door vrouwen wordt beoefend.

Voor het denken en het gevoelsleven de vrouw brengt dit een hele omwenteling met zich mee. Haar aanrakingsvlak van maatschappij gaat de grenzen van het gezin overschrijden, haar levenservaringen bewegen zich niet meer rondom

met de burens, de kinderen, den vader of den kruidenier, maar onder een rupe uitbuiting krijgt ze te doen met chefs, arbeidsvoorwaarden, de loon. Net als de mannen. Daardoor gaat de vrouw zich met allerlei maatschappelijke kwesties bemoeien, al is het ook lang niet in die mate, die de nieuwe vrouw zou doen vermoeden. Want hier ten eerste nog de oude tradities van de opvoeding na, die de gedachtenwereld op het gezin gericht waren. En ten tweede ziet de werkende vrouw in het huwelijk nog altijd een verrijkt middel, om uit de slecht-betaalde ondergeschikte loondienst weg te komen. Dit remt haar oriëntatie op maatschappelijke vraagstukken en het deelnemen aan de maatschappelijke strijd van mannen.

Uitduiten van een huwelijk wordt eenduidig moeilijker. Uit de statistiek blijkt, dat de mensen gaandeweg in het huwelijk nog altijd een verrijkt middel, om uit de slecht-betaalde ondergeschikte loondienst weg te komen. Dit remt haar oriëntatie op maatschappelijke vraagstukken en het deelnemen aan de maatschappelijke strijd van mannen.

ongekende kracht, omdat geen van de vrouwen wenste „over te blijven”. De wedloop werd onder andere gevoerd met de geraffineerd-zinnelijke kleding, waarover we hierboven spraken. Zeer zeker gebeurde dit niet welbewust, als verstandelijk overleg. Maar de vrouwen hebben op dit punt een fijn gevoel. Zo is de zinnelijke kleding voor een goed deel de uiting van de slechte maatschappelijke positie van de gehele bevolking.

Het uitstellen van huwelijken en de daardoor ontstane wedloop naar het huwelijk door de meisjes, is één belangrijke factor, die de zeden losser heeft gemaakt. Want al was het buiten-echtelijk geslachtsverkeer zedelijk niet geoorloofd, de seksuele verlangens lieten zich bij de jonge mensen niet uitstellen. En het handhaven van de oude zedewetten betekende, dat een seksuele nood zich aan de maatschappelijke nood ging binden. Feitelijk is dit te zacht uitgedrukt. Want de seksuele nood was er voor de jeugd altijd al geweest. Reeds altijd bestond de tegenstelling van de morele eis van seksuele onthouding vóór het huwelijk en de seksuele spanningen in de jonge mensen. Vandaar, dat de „opvoeding tot christelijke en maatschappelijke deugden” op dit punt met de uiterste zorg werd nagekomen. Vanaf de wieg leren we reeds, wat op dit punt netjes en wat niet netjes is. Vader, moeder, de dominé, de schoolmeester, de burens, de staat, komen er allemaal aan te pas. En hoe hardnekkig onze „natuur” zich tegen onze opvoeding tot de aange-

meten zedelijkheid verzet, blijkt wel hieruit, dat bedreigingen met hel en verdorvenis, lichamelijke en vooral geestelijke mishandeling, de vriendelijke zorg van alle soorten van opvoeders uitdrukkelijk moeten bekrachtigen. Wat wij zo als zedelijke moraal in de maatschappij meekrijgen, is zoiets als het product van een lichamelijke en geestelijke terreur. We hebben ons er op de duur aan leren onderwerpen, omdat het ons reeds als kind zeer nadelig is gebleken, de geboden en verboden van de ouden te weerstaan. De opvattingen van eer en deugd zijn er bij ons ingehamerd. En we hebben alle moraal-regels leren nagepraten en zijn dan ten slotte van hun juistheid overtuigd, omdat het zeer nadelig is, er niet van overtuigd te zijn.

Het praktische leven heeft nu getoond, dat de spanningen tussen de oude morele eisen en de uitoefening van de natuurlijke functie van het geslachtsverkeer niet tot willekeurige hoogte opgevoerd kunnen worden. Waar de maatschappelijke zede een te lange onthouding verlangt, daar blijken de muren van de oude moraal ineen te storten. Het voorbeeld van de een werkt aanstekelijk op de ander; wat de een zich veroorlooft, veroorlooft ook de ander zich en het uitleven van jeugdsexualiteit komt massaal voor de dag. Ongebonden driftleven. De jonge mensen worden de slachtoffers van hun driften, zoals ze vroeger de slachtoffers van hun zedelijke opvoeding waren. Dit is slechts één kant van het gebeuren. Volgende week gaan we op een andere zijde in.

Bijdrage van een oude kameraad van die als slachtoffer in onze rijen viel

OPGEDRAGEN AAN MIEN SINDHUGKOMST IN NEDERLAND

Aan onzen onvergetelijken strijdmakker! „... trek aan de haat en de hoon, trek aan de giftige smaad en de vuile lasterton: als een goed geleider de bliksem, trek de vervolging tot jou, omdat jij den vijand gevaar bent. ... Zij de naam in de mond der makkers een woord van koperklank. Zij die naam als het vaandel, rank op zijn steel, dat danst door de straten, vrolijk de stoet vooraan. Zij die naam als de goudgroene leuze, die schittert in 't hart van de vaan. Zij om jouw de gedachte der makkers, van de ouden als om een zoon, van de jonger' als om een vader, van allen gestemd op de toon Kameraadschap.”

Helaas! Geen dichterlijke verbeelding, geen poëzie kan de liefde vertolken, die het hart van dezen man beroerde voor het opstandige proletariaat. Wat een tumulten in het gemoed van dezen strijdmakker, als de haat, die hij in zijn redevoeringen den denuncianten der arbeidersklasse in het gezicht slingerde, hem het bloed naar de wangen joeg.

Beste makker, mogen de „socialistische en zogenaamd communistische schrijvers je vergeten, ons ben je er des te liever om, dat jouw gave strijderseer door waardige scribenten niet wordt besmaad. En vergeten? Neen, Henk, ze kunnen niet. Graag zouden ze vergeten, want „naam brengt op hun tong een bittere smaak van vreze”.

„Gaaf nu, gezegenden, gaaf donkre schied. Hier leeft een volk, behoeftig, onwetend.

Die zo vol licht zijt; rijst, vloedend. Rijst, vreet aan de hooggeschafte pilaren van dwinglandij; vreet aan haar blindend licht. Hier leeft een volk, dat duldt en draagt.

Jaag tot de hemelen uw hoge gloed, Waai overal heen, vlamwendend. Politieke organisatie verboden. ... Politieke actie slechts toegelaten als actie van den heerser, als hoon voor het volk. ... Acties b.v. voor militaire weerbaarheid ter verdediging van het „vaderland”, door den vreemden heerser aan zijn bevolking ontnomen.

Hier leeft en duldt en lijdt en draagt een miljoenenvolk al eeuwenlang. ... en sedert Dipo Negoro was er geen

aanleiding tot zijn uitwijzing uit Indië. „... hoe hij die Russische revolutie beoogt en ten voorbeeld stelt aan de in onze bevolking van Java:

„Dringen de tonen der vreugdeklokken ook tot de steden en dessa's dezer landen door? Hier leeft een volk in een door de natuur als geen ander gezegend land. Hier leeft een volk, behoeftig, onwetend.

Hier leeft een volk, brengt rijkdomen voort, die al sedert eeuwen weggevoelen naar de brandkasten der heersers in West-Europa. Hier leeft een volk, dat duldt en draagt.

Wij, revolutoinnaren, zullen je lichtend voorbeeld, dat tot elk offer bereid was, in liefdevolle herinnering met ons dragen en in onze annalen der historie zul je de waardige plaats vinden als heldhaftig veteraan, die zo opgedig, zo zelfverloochenend, zo onbaatzuchtig in de strijd voorging in de rijen van het proletariaat van Holland en „zijn overzeese bezittingen”. In jouw geest — geest van liefde en haat — willen we trachten verder te gaan op de door jou, naar het voorbeeld van Marx, Lenin, Luxemburg, Liebknecht, afgebakende weg naar overwinning! En in jouw geest zullen we afstoten: de „eenheid” met de heersers, die voort naar corruptie en ondergang!

der voormannen, die de massa in actie bracht om eigen lot in handen te nemen (oorspronkelijke tekst van het manuscript: „die de massa opriep tot de daad van opstandigheid”).

Ook het Russische volk duldde een onderdrukking van eeuwen; was arm en grotendeels analphabeet als gij.

Volk van Java, de Russische revolutie houdt ook lessen in voor U!!!

Wat er leeft, wat er sterft

Vervolg van pagina 5

Die waren van bij de aanslag op Hitler betrokkenen. Er wordt niet bij vermeld, hoeveel Duitsers in die paar maanden vermoord werden door Himmler om andere redenen.

Duizenden Engelse arbeiders zullen in Duitse fabrieken gaan werken, meldt de „Daily Express”, in fabrieken, die werken voor Engeland en: Frankrijk zal één miljoen Duitse arbeiders opeisen voor de opbouw, gedurende vier jaar. Engelse arbeiders, mannen en vrouwen naar Duitsland, Duitse arbeiders naar Frankrijk, naar Rusland, naar alle delen van Europa. De arbeiders worden door elkaar geschud. Het kapitaal zelf heeft nodig onze nauwe grenzen van ons „vaderland” te doorbreken, zoals het dat ook in de oorlog deed.

Overal ter wereld zullen arbeidershanden bouwen. Nieuwe fabrieken, nieuwe mijnen, nieuwe schepen. Nieuwe steden zullen verrijzen, gebouwd door arbeiders handen, Duitse, Engelse, Franse, Hollandse; alle landen zullen hun arbeiders laten werken. Voor het kapitaal, voor de winst, door hen op te brengen. Hier ligt het gevaar voor de heersers. Deze handen zullen elkaar vinden. Eerst dan zal het bouwen doorgaan, in dienst der mensheid.

COMMUNISTENBOND en
SPARTACUSVRIENDEN

Herhaaldelijk worden ons vragen gesteld omtrent de doelstelling en het lidmaatschap van de **Communistenbond**. De laatste tijd werden deze vragen aangevuld met verzoeken om inlichtingen omtrent de **Vereniging van Spartacus-Vrienden**. Het komt ons nuttig voor, daarop in ons weekblad een kort antwoord te geven. De Communistenbond „Spartacus” heeft zich in de illegaliteit ontwikkeld uit de formatie, die haar werk aanving onder de benaming **Marx, Lenin en Luxemburgfront (M.L.L.-front)**, ook wel teneinde in het tijdvak van de tweede imperialistische wereldoorlog de eigen afzonderlijke positie van het internationale proletariaat te doen uitkomen, genoemd het **Derde Front**.

De leden van de Communistenbond hebben in die periode als een belangrijk deel van hun illegale arbeid beschouwd het bestuderen van de positie van het kapitalisme en zijn perspectieven, teneinde door een zodanig marxistisch onderzoek een duidelijk inzicht te verkrijgen in de positie en de taken van het internationale proletariaat. Want in de klassenstrijd gelden niet het vrije willen en de wensen der mensen als iets onafhankelijks, doch is het willen der klassen ten nauwste verbonden met het historisch noodzakelijke moeten.

Dit onderzoek wees uit, dat de ontwikkeling van het kapitalisme voert naar monopolistische, gecentraliseerde, staatskapitalisme, met als politieke nevenverschijnsel: afbraak van de burgerlijke democratie en opbouw van een neo-fascistisch régime.

In deze periode wordt van de arbeidersklasse de inschakeling in dit economische en politieke régime verlangd.

De oude organisaties van de arbeidersbeweging waren in de loop der tijden door hun reformistische aanpassingspolitiek, hun organisatorische bouw en de daarin heersende opvatting, reeds volledig onbekwaam geworden organen van de strijdende arbeidersklasse te zijn.

De nieuwe situatie eist nieuwe organen. Nieuwe organen met nieuwe taken. Nieuwe organen van een met nieuwe middelen strijdende arbeidersklasse. Nieuwe middelen, omdat de posities volkomen nieuw zijn.

Zoals in de tweede wereldoorlog der imperialisten niet meer kon worden gestreden met de wapenen en de middelen uit de Frans-Duitse oorlog van 1870, zo is het voor de arbeidersklasse nu niet mogelijk de klassenstrijd te voeren met de wapenen en de middelen uit de tijden van het jonge opkomende kapitalisme.

Het voert ons te ver daarop diep in te gaan. Voor de leden van de Communistenbond is het duidelijk, dat ook de worden-de nieuwe partij een volslagen ander ka-

rakter moet bezitten dan de aan de burgerlijke partijen gespiegelde arbeiderspartijen van voorheen. Binnenkort hopen wij door middel van een inauguraal adres, gericht tot de arbeiders aller landen, onze beginselverklaring de wereld in te zenden. Nu volstaan wij er mede op te merken, dat tot de Spartacusbond alleen zij kunnen toetreden, die overtuigde marxisten zijn; alleen zij, die de grondbeginselen van de bond ten volle aanvaarden, die al hun energie willen geven aan de strijd der arbeiders, zoals die door „Spartacus” als noodzakelijk wordt gezien en die in alle opzichten het lidmaatschap van de bond waardig zijn.

De toetreding kan dus niet plaats vinden door het zenden van een briefkaartje na de eerste kennismaking. Wie toegelaten wordt tot de bond moet reeds geschoold en beproefd zijn. Dit is de voorwaarde tot het vormen van een geestelijk-revolutionaire voorhoede. En toch zullen wij worden, daardoor zullen wij worden, een sterke internationale partij van het proletariaat en in het strijdende proletariaat. Het is dan ook noodzakelijk, dat wij ons tot de brede massa der arbeiders weten te richten en dat wij de besten daaruit, met de beste voorlichting ter zijde staan. Daarom doen wij ons uiterste best van de Spartacus-organen de beste voorlichtings- en vormingsorganen te maken. Daarom streven wij er ook naar voor onze bladen een vaste regelmatige lezerskring te verwerven.

Maar wij willen op dit terrein verder. Door middel van de **Vereniging van Spartacus-Vrienden** willen wij regelmatig ook mondeling contact met de lezers verkrijgen. In de te houden bijeenkomsten zullen de organen van de bond kunnen worden besproken, evenals de voorvallen in de klassenstrijd. Vragen kunnen daar worden gesteld, kritiek kan worden uitgeoefend, want wij hebben niet de gedachte alles alleen en goed te weten.

Uit dit voortdurende contact zullen de kaders worden gekweekt en versterkt. De kaders voor de bond en de zelfstandige arbeidersbeweging. Hier is dus niet sprake van een mantelorganisatie, die haar bedoeling verheimelijkt. Open en rond verklaren wij onze bedoeling met de V.S.V. Zij heeft dezelfde taak als de Spartacusbladen, mede te werken aan de bevordering van het klasse-inzicht van de arbeiders en arbeidersvrouwen.

Wij doen op al onze lezers een beroep op hun belangstelling, een beroep op hun activiteit.

Wij vragen met klem: lid van de Vereniging van Spartacus-Vrienden. Richt overal verenigingen op. Bezoekt de V.S.V.-bijeenkomsten.

WAT ONS OPVIBOUWEN onder maatschappelijke contrôle

VOORRANG.
Volgens de berichten heeft de Ned. regering Amerika en Engeland 12 miljoen kilo wees waardoor hier de textielabrieken 1½ jaar hebben. „Nadat in de militaire behoeften is v zien, zal de productie ten goede komen baby's, aanstaande moeders en oorlogs offers.”

Toen in Rotterdam de havenarbeiders één staakten voor hun allereerste levens- en en derrechten, verschenen er van de kant, die nooit een nuttig slag werk heeft uitgeve plakaten als: „Geen levensmiddelen vanwe staking”. Zullen deze heren nu plakaten aanplakken, b.v.: „Geen kleren voor u, het tairisme gaat vóór?”

Als er van die kant weer praatjes komen opbouw, voorziening in de noden, algemeen lang, democratie, verwerkelijkt „socialism laten we dan dergelijke feiten als bovensta niet vergeten. En samen, als arbeiders, oeven: Wat moeten en kunnen wij daaraan d

WAT RADIO EN PERS VERZWIJGEN.
Toen door de 24-uurs sympathiestaking in Amsterdamsche haven, de hulpactie aan Am een dag oponthoud dreigde te krijgen, hebbe stakende arbeiders het werk voor de Hulp Rode Kruis opgenomen, gratis en zonder vergoeding.

GEEN WINST — GEEN ETEN.
In Brabant wordt in sommige plaatsen de n aan de varkens gevoerd en soms blijft het li te verrotten, omdat er geen prijzen voor gek kunnen worden.

WIE BETALEN DE SCHULDEN VAN HET NAZI-KAPITAAL?
Vier miljoen verhongrende en dakloze sers, meest vrouwen en kinderen, die uit Duitsland naar Saksische autoriteiten weer v daar door de Saksische autoriteiten weer v Noordwaarts gedreven, naar een gebied, honger en typhus woeden. Zij gaan de dood t moet. In een gesticht van oude mensen en deren waren van de 570 mensen er 250 ven. In Frankfurt a. d. Oder stierven op dag van de 114 pasgeborene kinderen er 9, het Engelse blad „News Chronicle”, 30 Aug.

TWEDE RANGS.
In een rede te Stockholm zeide prof. Laski, zitter der Engelse Labourpartij: „Zelfs Am en Rusland kunnen zich niet veroorloven a te staan. En nog veel minder tweede- n machten als Engeland en Zweden”. (Daily press, 30 Aug.)

HET JAPANESE GROOTKAPITAAL.
De Ochtendpost schrijft: „Vier grote groepen dstriëlen, tenslotte alle vier vrijwel in h van de familie Mitsui, beheersen 70% v Japanse industrie. De helft van de Japanse uitvoer gaat door de handen van de Mitsui. De Japanse pers is Mitsui. 12 van de 25 rations zijn Mitsui. Mitsui heeft relaties alle grote concerns ter wereld, waaronder Farben, Dupont wapen- en chemische indus General Electric. Wie Japan wil onderwe moet de Mitsui's onderwerpen. En hoevee genstand zal dit ontketenen in de landen Westerse beschaving, waar veelal de invloed sten door zakelijke belangen met de Mitsui maken hebben?”

WERELDVREDE.
President Truman zegt: „Het gededesorganie Europa heeft een moeilijke winter voor de e lijke behoeften slechts een aange- bezettingslegers moeten daar op volle worden gehouden.”
Het opperbevel van het Amerikaanse leger de wens uitgesproken, dat de mobilisati Amerika zal voortduren. In September zullen 50.000 man worden ingelijfd.
Churchill meent, dat de werking van de bom geheim moet blijven. „In het belang v veiligheid der wereld”.

wordt van alle kanten duidelijk, dat de machten zich weer in hun vroege positie plaatsen en deze nog steviger staat verankeren. Dat is niet alleen Nederland, maar in de hele wereld. Deze sterkere machtsbevoegdheden dan dan opgeëist in naam van de abt noodzakelijke opbouw. In het vnummer van „Spartacus” wezen we eds op, dat in het bijzonder voor de diende bevolking van Europa hier de ste gevaren dreigen.

En mogen hier niet zwiingend toezien. Als het willen, dat de nieuwe opbouw zich EN onze belangen keert, dan moeten ms als werkende bevolking met de van zaken bemoeien. Nu moet de strijd om de beheersing van de techaan ontbranden. Wie zal de leiding de techniek krijgen? Ten bate van zal ze worden aangewend? Zal de tige techniek worden aangewend ten van de zwoegende massa's?

draagstuk mogen we niet ontwijken. we kunnen het ook niet meer ontan, omdat het een levenskwestie gen is. Het gaat nu niet in de aller- te plaatsen meer om de regeling van en werktijden, dat is bij de huidige smacht om een geordende slavenschap, maar het gaat nu om wer- te vrijheid, waarbij de werkende is zelf doel en richting aan het maats- gelijk leven geven. Het gaat om de e over het maatschappelijke leven een algehele democratisering van de schappij.

moeten opbouwen, dat spreekt van- Niemand wil in de tegenwoordige de blijven zitten. Maar als we opbu- willen we dat goed doen, verstandig, ed mogelijk en niet zo slecht moge- voor de werkende bevolking. Alles is aan de opbouw gelegen, omdat het vensbelang is. En juist daarom wen- we ons tot de hele werkende bevol- van ongeschoolden tot ingenieurs, en en vrouwen, om zich met al hun van weten en kunnen hierop en. Maar we spreken daarbij open- dat daarbij alleen de belangen van werkende bevolking ons richtsnoer en zijn.

De nieuwe opbouw is een zaak van ONS EN, dat is van de werkende bevol- WL ALLEN zijn verantwoordelijk wat er uit te voorschijn komt. Het vleven en het hele maatschappelijke vleven is de MAATSCHAPPELIJKE BELEGENHEID VAN IEDEREEN. dat de voorziening in de maat- ijke behoeften slechts een aange- heid was van bureaux of van parti- personen moet voorbij zijn of Daarom moeten de hele productie distributie onder voor iedereen toegan- contrôle vallen. Uit de aard der de huidige samenleving daar hele- niet op ingericht en dus brengt de

publieke contrôle een hele omvorming van het maatschappelijk samenstel met zich mee. Het eist een geheel nieuwe democratie, waarvan de werkende bevolking zelf de vormen heeft te verwezenlijken. Enkele punten uit deze nieuwe democratie willen we kort samenvatten:

1. Waar we heen moeten, is een duidelijke openbare opgave van de productie-mogelijkheden van iedere tak van bedrijf. Wat en hoeveel er geproduceerd kan worden, over hoeveel arbeidskrachten de productie verdeeld is, hoe groot de productie-kosten van alle goederen zijn, hoeveel van de arbeidsopbrengst in de vorm van belastingen aan de staat, overgaat, hoeveel er in de vorm van rente op credieten en aan dividenden verdwijnt. Niet alleen de bedrijfspersonen moeten dit weten, maar de hele publieke opinie moet zich daarmee kunnen bezighouden. Het is een algemeen belang. Daarom is OPENBARE BOEKHOUDING VOOR ALLE BEDRIJVEN, zowel voor die van de staat als van particulieren, noodzakelijk. We moeten weten, waarvoor we produceren en voor wie. We moeten verbeteringen kunnen aanbrengen, waar we menen, dat verbeterd kan worden. Publieke informatie is daartoe noodzakelijk.

2. Een overzicht over de productiemogelijkheden is ook noodzakelijk voor het doorvoeren van een planmatige productie. Dergelijke overzichten bestaan nu ook wel, maar ze zijn geheim. Alleen op het Bureau voor de Statistiek berusten dergelijke gegevens. De werkende bevolking, die niet de winsten van particulieren of van de staat tot richtsnoer heeft, maar haar eigen behoeften, is bij die geheimdoenerij echter niet gebaat. Volledige publicatie van het maatschappelijk „bezit” is voorwaarde voor een werkelijke deelname van de bevolking aan de opbouw.

3. De regering voert op het ogenblik de strijd tegen de zwarte handel en de zwarte productie, om haar stelsel van vaste prijzen en vaste lonen te kunnen handhaven. Maar ze doet dit met kleine middelen, die bovendien nog vele mogelijkheden voor ontduiking overlaten. Haar voorname wapen is op het ogenblik, alle ondernemingen in afhankelijkheid van de Rijksbureaux voor grondstoffen te brengen, terwijl de vervaardigde goederen tegen vastgestelde prijzen op aanwijzingen van distributiebureaux aan aangewezen firma's geleverd moeten worden. Wie zich niet aan die bepalingen houdt, wordt van de grondstoffenvoorziening uitgesloten. Zwarte handel en zwarte productie zouden echter terstond dodelijk getroffen worden, wanneer de regering tot een wijziging in de geldcirculatie zou overgaan door het bankverkeer BINDEND te verklaren. Dat wil zeggen, dat de ondernemingen verplicht worden, al hun betalingen over een bank of een girokantoor te doen verlopen. Alle koop en verkoop valt daarmee meteen onder contrôle. Het is

feitelijk een registratie van de goederenbeweging in de maatschappij. Wat aan geld in de maatschappij overblijft, is alleen het bedrag, dat voor levensonderhoud verbruikt wordt. Zeer zeker is zulk een maatregel niet zonder meer direct toe te voeren, omdat daarvoor een werkelijke organisatie van alle maatschappelijke werkzaamheden tot productie-eenheden noodzakelijk is. Maar bij de tegenwoordige stand van de organisatie-techniek is het een korte operatie, die alleen voor „onafhankelijke” producenten en voor ondernemingen, die hun financieel beheer niet graag aan de grote klok hangen, wat pijnlijk is.

4. Het uitgangspunt van iedere contrôle is echter het bedrijfspersoneel. Hier is de eerste contrôlebron, die zich van alle bovengenoemde gegevens kan bedienen. Hier is de „kleine” werkgemeenschap als onderdeel van de maatschappij. Hier rust de eerste verantwoordelijkheid voor de productie, voor een regelmatige gang van het arbeidsproces, voor de arbeidsdiscipline, voor de hoeveelheid en de kwaliteit van het af te leveren product. Hier ligt de basis voor het welzijn van de hele bevolking.

5. Maar om de werkelijke verantwoordelijkheid te kunnen dragen, moeten de bedrijfspersonen zich van nieuwe, democratische rechten verzekeren. En dat is in de eerste plaats, dat het vrije woord waarborgd moet zijn. Wel bestaat de vrijheid van het woord als democratisch recht op papier, maar in zijn bedrijf heeft de werker daar bitter weinig aan. Als hij niet onvoorwaardelijk gehoorzaam of kritiek op de gang van zaken heeft, wordt hij ontslagen. Daarom moeten de werkers zich de contrôle op het ontslag van personeel als nieuw democratisch recht verwerven.

6. Het bespreken van de bedrijfsaangelegenheden sluit meteen in, dat de bedrijfsvergaderingen in het bedrijf zelf, waar allen toch bijeen zijn en bijeen horen, worden gehouden. Dat kweekt tevens de binding aan het bedrijf, waardoor de werkers zich nog meer als verbonden eenheid voelen.

7. Het behartigen van de bedrijfsaangelegenheden en de verantwoordelijkheid voor de gang van zaken houdt tevens in, dat ook de bedrijfsarbeiders voorstellen kunnen doen tot ontslag of berisping van bazen, chefs of directeuren, wanneer het personeel hun gedrag of hun werk nadelig acht voor het bedrijf.

Zo hebben we dus in enkele korte punten aangeduid, waarin een maatschappelijke contrôle op de productie en distributie behoort te bestaan. Het is de wijze, waarop de werkende bevolking zelf haar lot richt door de maatschappelijke techniek te beheersen. Dan gaat ze bepalen, wat ze zal maken, voor wie ze werkt en hoe haar product over de maatschappij verdeeld zal worden. Dat is maatschappelijke contrôle, een werkelijke democratie, waaraan de hele bevolking kan deelnemen. Een democratische werkzaamheid, die niets te ma-